

El futur del CPL

Dll, 30/09/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Potser semblarà molt aventurada aquesta apreciació, però almenys a mi no m'ho sembla. L'apreciació és que, com he dit ja en algun article anterior, el CPL està començant una tercera etapa. La primera va ser la de la reforma litúrgica; la segona, des de l'any 1968, la de la creació de materials de tota mena per facilitar les celebracions i també la vida cristiana en general; i ara, la tercera, que caldrà veure com ha d'encaminar-se. Perquè el cas és que en la primera i la segona etapes el CPL tenia els vents a favor, i ara no els hi té tant. Però, vagin com vagin els vents, el CPL continua tenint al davant un servei a fer a l'Església en el camp de la celebració i més enllà, i no pot deixar de fer-lo. Però caldrà parlar-ne, pensar-hi, tenir-ho al cap, dedicar-hi temps, veure per on van les crides de l'Esperit, aprofitar l'experiència i la reflexió acumulades i, sobretot, tenir-ne moltes ganades.

Jo diria que, en el moment actual, el CPL té quatre factors externs que l'assetgen: un, la crisi general en el món del llibre i de les subscripcions; dos, la davallada de la vitalitat eclesial; tres, la campanya anti-CPL per part del pluriforme conservadorisme eclesial en general i litúrgic en particular; i quatre, la manca de capellans preparats i amb disponibilitat per treballar al CPL.

Davant d'aquests assetjaments hi hauria una resposta poruga que segurament funcionaria més o menys bé, però que crec que desnaturalitzaria el que el CPL ha volgut ser des de la seva fundació. Aquesta resposta seria optar per convertir-se en una petita editorial centrada en publicacions de tema litúrgic i que alhora busqués ampliar els seus ingressos a base d'altres mitjans col·laterals.

Ja dic, una opció així segurament que aniria tirant amb penes i treballs, però jo crec que aleshores el CPL deixaria de ser el CPL, perquè deixaria de ser fidel a les il·lusions dels seus fundadors. I en canvi, el que jo crec que permetria al CPL sostenir-se econòmicament de manera prou suficient i alhora continuar sent fidel als seus objectius fundacionals seria optar pel coratge i centrar el futur, de manera ferma i decidida, en dos objectius: un, oferir productes bons i útils, no només a nivell de publicacions sinó també a nivell de tot el que sigui difusió, formació i creació de pensament i d'influència eclesial, i no només pensant en els preveres sinó també en els laics i laiques; i dos, deixar de lamentar-se de la manca de capellans que es puguin dedicar al CPL, i apostar per aprofitar tota la riquesa i el talent que hi ha fora del món del clergat i treure'n tot el suc que se'n pot treure, que és molt. I dic això de que aquesta opció permetria al CPL sostenir-se econòmicament per dos motius: el primer, perquè les opcions coratjoses, si es porten amb seny, sempre donen més ànims per trobar camins a tots nivells, també econòmics, que les opcions porugues i conservadores; i segon, perquè l'opció de ser més actius i presents en la vida eclesial, segur que és un bon ajut per a ampliar mercats..

El CPL disposa actualment de dues màquines en molt bon funcionament. L'una és l'administració i l'altra la redacció.

L'administració, formada per Helena Sarasa, Salomé Berrocal i Sandra López, amb el suport logístic de José Expósito, Eduard Querol i Mari Carmen Salguero, gestiona el funcionament de la casa i atén la gent que truca o que ve, i té des de

temps immemorial una merescuda fama d'amabilitat i capacitat de resposta a tota mena de peticions i dubtes que se'ls plantegen.

La redacció, formada per Mercè Solé, Quiteria Guirao, Maria Àngels Termes, Maria Guarch i Antoni Canal, s'ha consolidat, en canvi, més recentment, en bona part esperonada per la creixent manca de capellans en disposició de treballar pel Centre, i ha demostrat estar clarament capacitada per fer possible aquesta opció coratjosa que proposo. La setmana passada ja explicava aquí les iniciatives que han dut a terme aquests dos darrers anys.

Ja dic, aquesta és, crec, l'opció coratjosa. Però per dur-la a terme cal treballar-hi. Cal, com ja he dit, parlar-ne, pensar-hi, tenir-ho al cap, dedicar-hi temps, veure per on van les crides de l'Esperit, aprofitar l'experiència i la reflexió acumulades i, sobretot, tenir-ne moltes ganes. Tot un repte per als responsables de la casa, és a dir, per al gerent, Miquel Lirio, i per al Consell, actualment format pel president, Josep Maria Romaguera, i els consellers Xavier Aymerich, Jaume Fontbona, Maria Àngels Termes i Joan Torra.

Per concretar més, jo assenyalaria quatre punts a treballar:

Primer: Potenciar el treball en equip. Sense treball en equip, autèntic i a tots els nivells, el CPL no té futur. I el motiu és que el treball en equip potencia les riqueses i possibilitats de qualsevol entitat com la nostra, mentre que el treball organitzat de forma bàsicament piramidal les empobreix. Si un se sent part d'un projecte, hi posa tot allò de bo que té. Si un s'ha de limitar a complir ordres, no dona mai tot el que podria donar. Així doncs, cal fer córrer al màxim la informació mútua, cal valorar i potenciar les iniciatives, cal consultar i consensuar les actuacions, cal superar totes les temptacions de crear closos tancats. En un moment de tants reptes com l'actual, l'única possibilitat d'anar endavant és que no es perdi ni un gram de talent. I això només passa si en tots els àmbits de la casa es creen totes les sinèrgies que es poden crear. De fet, com ja vaig citar un altre dia, això és el que diu l'"Ideari" de la casa: que el CPL és un "equip de treball".

Segon: Confiar en la capacitat dels laics i laiques. No hi ha capellans que es puguin dedicar al CPL. Però sí que hi ha laics i laiques que ho poden fer, i ho poden fer bé. Evidentment que hi ha uns camps de coneixement, experiència i saviesa que només els capellans poden aportar, i cal trobar la manera que puguin fer-ho al màxim. Però, també evidentment, hi ha laics i laiques que han demostrat que, si s'aposta per la seva formació, poden donar molt. Penso, òbviament, en les persones de la redacció que ja han demostrat la seva capacitat. I com elles, tantes altres.

Tercer: Elaborar un pla estratègic. O sigui, un projecte de futur. Pot ser molt engrescador. Veure el moment en què estem, què ens demana la realitat eclesial i social, de quines possibilitats humanes i materials disposem o podem disposar, i pensar què podem fer i com ho hem de fer. Per fer una cosa així, certament, cal creure-hi de veritat, i aprofitar tota l'experiència i reflexió que portem acumulada. Però en tot cas crec que, en el moment actual, aquesta és la cosa més útil, necessària i engrescadora que podríem fer. Un pla així ha d'incloure també, com és natural, una bona previsió des del punt de vista econòmic, ingressos col·laterals inclosos. I també hauria d'incloure, crec, un bon treball per veure com comuniquem millor -la teconologia va a grans velocitats, i la nostra imaginació també hi pot anar!- tot allò que oferim i tot allò que podem oferir.

I quart: Vetllar la relació amb els bisbes i amb els òrgans eclesials. És una cosa que al CPL mai no hem sabut fer gaire, i n'hauríem d'aprendre. Cal enfortir la relació amb els bisbes responsables de la litúrgia tant de la Conferència Episcopal Tarraconense com de la Conferència Episcopal Espanyola, i també amb els òrgans corresponents. I cal potenciar la relació amb les delegacions i secretariats de tot tipus que faciliti una presència més gran de la litúrgia en tots els àmbits de la pastoral, pel bé de la comunitat cristiana.

Crec que, si volem, el CPL tindrà un gran futur i continuarà fent un molt bon servei a la pastoral litúrgica de les nostres comunitats cristianes, és a dir, a l'Església. Que poder-se, sí que es pot.

I aquí acabo aquesta sèrie de cinc articles sobre el CPL. Espero no haver-vos estat gaire pesat.